

ogede her, saa tror jeg, at den samme Tændens er til Stede, men det kommer an paa Vilkaarene og Formuleringen. Om man skal gaa til som i Fjor i Almindelighed at støtte de kommunale Udgifter, eller man specielt skal støtte de enkelte Udgifter, er et Spørgsmaal for sig, og det skal jeg ikke sige noget om, men jeg kan intet have imod at forhandle derom ogsaa ad den Vej, at Staten skal bde noget, hvis man kan enes om Hovedbestemmelserne i § 64. Flere ærede Medlemmer havde jo bekræftet sig stærkt med § 64, og der er maasse sagt lige saa meget om Regeringsforslaget som om det Forslag, der er stillet af Flertallet; jeg maa derfor sige lidt derom. Det ærede Medlem fra Langeland opkaastede det Spørgsmaal, om nu ogsaa dette kunde komme ind under Fattigloven, idet han vilde se i første Paragraf en almindelig Bestemmelse om, hvad der nu skal falde ind under denne Lov. Men saaledes har Tanken ikke været ved Redigeringen af den første Paragraf af Fattigloven. § 1 er i Virkeligheden kun en Gengivelse i hvert Tilfælde af Tanken i § 84 af Grundloven, der lyder saaledes: „Den, der ikke selv kan ernære sig eller sine, og hvis Forsørgelse ikke paaligger nogen anden, er berettiget til at erholde Hjælp af det offentlige, dog mod at underkaste sig de Forpligtelser, som Lovene herom paabehde.“ Det følger af sig selv, at selve disse Ord kunne ikke bruges, de maa omformuleres; men det ærede Medlem vil finde den Tanke — hverken mere eller mindre — udtrykt i Lovforslagets § 1, og derfor maa man ikke ind i den Paragraf lægge noget saadant, som at den skulde angive Nammen for alt, hvad der kunde komme ind i denne Lov. Det er som sagt kun almindelige Bestemmelser, der ere hentede fra Grundloven. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5 Valgkreds (P. Holm) var selvfølgelig meget misfornøjet med denne Paragraf og mindede om en æret tidligere Folketingsmand, der havde sagt, at Bestemmelsen i den var en Vanære for Forslaget. Det er jo allerede nævnt, at det ærede Medlem dog nok alligevel selv vil være med her. Men naar det ærede Medlem siger og gentager, at det væsentlige for de fattige er, at de saa det nødvendige, saa forekommer det mig at være forunderligt, at han kan være saa vred over denne Paragraf; thi det er jo netop det, som denne Paragraf gaar ud paa, at Folk, naar de komme i den ældre Alder, kunne saa det fornødne under de Vilkaar, der for øvrigt fastsættes. Det forekommer mig, at naar det er Tilfældet, saa kan der ikke være saa meget her at være vred over. Naar det ærede Medlem var saa indtaget i et andet

her tidligere foreliggende Lovforslag, som har været til 1ste Behandling, saa maa jeg kun oplyse om, at Karaktermærket ved det var, at der ikke var nogen Sitrning for at saa det fornødne, men de vedkommende kunde komme til ved Siden af at gaa til Fattigvæsenet. Jeg troede efter Redaktionen, at man kunde saa baade det ene og det andet, men efter at det blev mig forklaret af den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at det ikke var Meningen, kan jeg ikke forstaa, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5 Valgkreds kan være saa indtaget i det. Jeg ønsker imidlertid ikke, at komme længere ind paa det og lægge denne Forhandling for højt op, men vil blot henstille til det ærede Medlem, om han ikke kunde have nogen Grund til at se paa, hvorledes Forholdene nu ere, og saa se paa, hvad der bydes i Regeringsforslagets § 64. Det er ganske nødvendigt, at vi her have for Øje, hvorledes den nuværende Tilstand er, og hvad der foreslaas til Forbedring af den. Hvis man ikke vil tage dette i Ojehyn, tror jeg ikke, at man kan vente at trænge igennem med sine Forslag. Derfor tror jeg, at naar det ærede Medlem ser paa de nuværende Forhold, er der noget mindre Grund til at være vred over dette, som her er foreslaet. — Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (S. Hage) mente, at den store Fejl var, at man blandede Fattigvæsenet og andet sammen. Det erkender jeg ikke, at man gør. Det kan ikke nytte at blive ved at hævde, at fordi det staar paa en Lov om Fattigvæsenet, saa bliver det offentlig Fattighjælp, eller at den almindelige Mening vil gaa i den Retning. Det kan gerne være, at man i første Øjeblik vil se det saaledes, det kommer, som det ærede Medlem meget rigtig sagde, an paa, hvorledes det bliver ført ud i Livet, men naar man ser paa Forholdene, som de ere, er det i Virkeligheden saaledes, at naar Folk komme til den Alder, som her er Tale om, og i øvrigt i mange Tilfælde have ført et stræbsomt Liv og holdt sig udenfor Fattigvæsenet, saa begynder det at knibe, naar 60 Aars Alderen eller den Tid kommer, og hvor jeg kender Forholdene, forme de sig væsentlig saaledes. Der er det, der maa hjælpes, uden at Fattighjælpens Karakter skal være i Hjælpen, naar paagældende hidtil har holdt sig udenfor Fattigvæsenet og tillige positivt virket for at sikre sig mod at falde Fattigvæsenet til Byrde. Det ærede Medlems Indvendning er selvfølgelig principiel, det mistender jeg ingenlunde, og jeg kan meget godt forstå den, den vil møde fra flere forskellige Sider, det er ganske rigtigt, men jeg skønner ikke rettere, end at den i Grunden maa